

Anita

Legitimerad bössinsamlare

– Det är så himla roligt, säger Anita Hedberg och skrattet bubblar upp ur strupen. Äkta glädje lyser ur hennes ögon. Det är lyckan över att få samla in pengar till forskning för att den gäckande lösningen på reumatismens gåta ska kunna lösas. Men det är också lyckan över att ha fått åter ett liv, om än annorlunda än förr.

För tre år sedan var Anita en så kallat alldeles vanlig mor till två vuxna barn, Patrik 32 år och Katarina 28 år. Hon arbetade på Hälsocentralen i Kilafors och med maken i skogen. Dagarna gick så som dagar har för vana att rinna på. Glädje och sorg avlöser varandra och livet fortgår. Visst kändes det lite stelt i knäna ibland, ja mer och mer ofta faktiskt, men har man städat ett halvt liv så har man.

Tätt på varann förlorade Anita tre nära familjemedlemmar och i samma veva såldes föräldrahemmet. Kanske var dessa händelser den utlösande faktorn, för kroppen sa ifrån. Ingenting fungerade; benen vägrade gå, fingrarna vägrade låta sig användas.

– Jag minns, infogar dottern Katarina, hur du under hösten liksom försvann från oss. Jag skrev att du måste ta tag i dig. Vi kunde ingenting göra.

– Jag kunde inte ta till mig det ni sa, säger Anita. Den dagvård med värmebehandling och gymnastik jag fick var underbar och hjälpte, men tyvärr varade det inte. Jag blev dålig igen. Under tre veckor i juletid så låg jag i min säng och bara mädde dåligt och hade ont.

Någonting hände

Så en dag kom allt över henne. Anita hade höjt kortisondosen och blivit starkare i benen. På kvällen tog hon bilen och liksom i dvala körde hon in i dimman.

– Dagen efter när jag vaknade upp kände jag mig som en ny människa. Mitt andra liv hade börjat! Jag var fast

övertygad att nu skulle jag framåt. Jag var så bestämd. Jag skulle klara det själv.

Det blev artroskirurgi, bad och gymnastik i Reumatikerförningens regi. På ett möte i Bollnäs reumatikerförning så kom insamlingsbössorna på tal och Anita tänkte att hon kunde ju i alla fall försöka. Visste inte riktigt om orken skulle räcka. Men med bössan så återkom självförtroendet.

– Vilken lättnad i kroppen! Mitt nya liv med den sociala del som jag saknat så! Efter den första dagen i en liten affär hemmavid, längtar jag var kväll efter nästa gång jag kan gå ut med min bössa igen. Folk kommer fram och frågar hur jag mår. De var glada se mig igen. Det är så många som pratar med mig och affärsinnehavarna undrar när jag ska komma igen.

Anita pratar och gestikulerar och berättar om marknadsdagen då hon stod på bilparkeringen och fyllde bössan gång på gång. (Jag fick nog mer pengar än parkeringsvakten, skrattar hon. När maken kom med termoserna trodde knallen det var whisky, men den varma nyponsoppan gav mig en ny kick.

Det är alltid en liten folksamling runt Anita. Hör hon främmande språk drar hon sig inte för att skramla med bössan, peka på kroppens olika delar, säga aj och det brukar räcka. På Hårgången vid den årligt återkommande Hålsingehambon, installerade Anita sig invid parkeringsplatsens ingång. Hon körde igång hela sitt batteri, fast morgonen nästan fortfarande var natt. De som tog upp inträdesavgiften uppskattade hennes enmansshow så mycket att de så småningom bad besökarna vända sig om och istället lägga sina slantar i Anitas bössa.

Imponerade resultat

Under förra året samlade Anita in 101 500 kronor med sin bössa. Dessutom gav hon sig ut på valdagen utrustad med värvarfoldrar. Det blev 20 nya

medlemmar.

Resultaten är imponerande. De visar på den inneboende kraft och livsvilja som krävs för att vända ensamhet och smärta. Anita har funnit ett sätt att hantera sin nya situation, ett sätt som passar henne. Hon har fått många nya vänner och det ringer ofta hemma i stugan. Dessutom bidrar hennes initiativ till mer forskning om reumatism.

Anita är en livs levande stand up komiker som bjuder på sig själv och säkert lättar upp dagen för många medmänniskor, för skratt smittar.

Text: Yvonne Enman Foto: Katarina Hedberg